

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314228543
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2314228543.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci žalobkyne: Y. F., nar. XX.X.XXXX, adresa X., T. I. XXXX/XX, zastúpenej splnomocnencom: JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Bratislava, Stará Vajnorská cesta 37, IČO: 36 264 750, proti žalovaným: 1. C. O., nar. X.X.XXXX, adresa O. XXX a 2. N. O., nar. X.X.XXXX, adresa O. XXX, obom zastúpeným advokátkou: JUDr. Jana Dráčová, so sídlom Bratislava, Čajakova 7, o určení, že žalobkyňa a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, na odvolanie žalovaných 1. a 2. proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 30C/478/2014-179 zo dňa 3.4.2019, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovaným 1. a 2. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že žalobkyňa a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území O., obec O., okres Kajal, ktoré sú zapísané na LV č. XXXX Katastrálneho odboru Okresného úradu Galanta ako stavba súp. č. 0 - altánok, postavený na parcele č. CKN 631/5, stavba súp. č. 0 - sklad náradia, postavený na parcele č. CKN 631/6 stavba súp. č. 0 - garáž, postavená na parc. č. CKN 631/7, stavba súp. č. 0 - sklad náradia, postavená na parcele č. CKN 631/8; a výrokom II. rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 143, § 145, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, § 150 a § 40a Občianskeho zákonníka a vecne tým, že žalobkyňa sa pôvodne podanou žalobou domáhala určenia, že kúpna zmluva uzatvorená medzi žalovanými 1. a 2. k vo výroku špecifikovaným nehnuteľnostiam je neplatný právny úkon, ako i určenia, že žalobkyňa a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi týchto špecifikovaných nehnuteľností. Súd prvej inštancie prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 30C/478/2014-93 zo dňa 28.6.2015 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovaným 1. a 2. priznal nárok na náhradu trov konania v plnej miere. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 9Co/116/2017-133 zo dňa 28.3.2018 predmetný rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými 1. a 2. potvrdil a vo zvyšnej zamietajúcej časti o určenie, že žalobkyňa a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, vrátane výroku o trovách konania, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Vo zvyšnej právoplatne neskončenej časti žalobkyňa svoj nárok odôvodňovala tým, že predmetné nehnuteľnosti boli ako trvalé stavby postavené žalobkyňou a žalovaným 1. za trvania ich manželstva a preto patria do ich BSM, o ktorého vyporiadanie sa vedie konanie na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 25C/36/2015. V priebehu konania o vyporiadanie BSM, prišlo k zápisu už postavených stavieb na LV a následne k ich prevodu zo žalovaného 1. na žalovanú 2. Žalobkyňa mala za to, že bez rozhodnutia, že žalobkyňa a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi dotknutých nehnuteľností, nebude možné vykonať vyporiadanie BSM v súdnom konaní pod sp. zn. 25C/36/2012, nakoľko žalovaná 2. nie je stranou konania o vyporiadanie BSM. Žalobkyňa dôvodila, že stavby, vo vzťahu ku ktorým sa domáha určenia, že patria do jej bezpodielového spoluvlastníctva so žalovaným 1., nepožiadala pôvodne do návrhu na vyporiadanie BSM z dôvodu, že v čase podania návrhu, tieto stavby neboli zapísané na LV a až v priebehu konania o vyporiadanie BSM sa o týchto stavbách dozvedela a zistila, že sú zapísané v prospech žalovanej 2. Žalovaní 1. a 2. sa naopak bránili tým, že pri kúpe domu existovala pri dome drobná nehnuteľnosť, ktorá však nezostala v pôvodnej výstavbe a počas manželstva došlo ku zmene jej stavebnotechnického charakteru. Nepopierali, že všetky drobné stavby boli stavané už v čase manželstva, avšak žalovaný 1. mal za to, že ide o jeho výlučné vlastníctvo. Žalovaná 2. mala potom za to, že tieto drobné stavby nadobudla od vlastníka. Bránili sa tiež tým, že žalobkyňa v spore o vyporiadanie BSM doposiaľ nežiadala, aby dom, drobné stavby a pozemky boli prikázané do jej výlučného vlastníctva, má záujem iba o ich finančné vyporiadanie, preto podľa žalovaných nie je daný naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení. Žalovaný 1. bol v právnom omyle v tom, že považoval vec za vzniknutú až po jej úplnom dokončení a zápise do katastra nehnuteľností. S poukazom na judikát R 31/2013 žalovaní dôvodili, že kto v čase pred dovolaním sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu previedol na tretiu osobu vec nadobudnutú na základe tohto právneho úkonu, disponoval s vecou ako vlastník a jeho dispozícia mala právne účinky prevodu, dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu nemá vplyv na právne postavenie tretích osôb, ktoré dobromyseľne nadobudli vlastníctvo od účastníka relatívne neplatného právneho úkonu v čase, ktorý predchádzal dovolaniu sa relatívnej neplatnosti.

4. Na základe vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie potom uzavrel, že medzi stranami nebolo sporné, že stavba - altánok a stavba - sklad náradia, postavený na parc. č. 631/6, boli dokončené za trvania manželstva strán sporu a uvedené stavby patria do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vo vzťahu k ďalším dvom stavbám - garáž a sklad náradia postavený na parcele č. 631/8 konsenzus medzi stranami nebol, avšak z vykonaného dokazovania, predovšetkým z výpovedí svedkov, mal súd prvej inštancie za preukázané, že podstatná časť stavieb bola vyhotovená počas trvania manželstva strán sporu, po rozvode manželstva boli vykonané už len pre vznik veci daného charakteru nepodstatné dokončovacie práce, keď aj žalovaný 1. potvrdil, že bol v právnom omyle v tom, že považoval vec za vzniknutú až po jej úplnom dokončení a zápise do katastra nehnuteľností. Súd však mal za preukázané, že vodorovné, zvislé a nosné konštrukčné prvky pevne spojené so zemou, ako aj charakteristické a určujúce prvky jednotlivých stavieb počas manželstva existovali, na základe čoho ich možno považovať ako veci nadobudnuté počas trvania manželstva a teda patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa ust. § 143 OZ. Medzi stranami nebolo sporným, že žalovaný 1. ako predávajúci v čase po rozvode manželstva strán sporu uzatvoril so žalovanou 2. ako kupujúcou kúpnu zmluvu, na základe ktorej prišlo k prevodu vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam, a to bez súhlasu žalobkyne. Vklad vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy bol povolený pod V 4822/2013 dňa 30.1.2014. Žalobkyňa sa dovolala relatívnej neplatnosti medzi žalovanými 1. a 2. uzavretej kúpnej zmluvy predmetnou podanou žalobou, a to pred uplynutím trojročnej premlčacej lehoty dňa 11.12.2014. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení je podľa súdu prvej inštancie daný tým, že rozhodnutím súdu bude priamo dotknuté právo žalobkyne, nakoľko bez tohto rozhodnutia nie je možné vykonať vyporiadanie BSM v konaní sp. zn. 25C/36/2012. Toto konanie má zákonom stanovený okruh strán sporu, ktorým ale nie je žalovaná 2., pričom prípadným rozhodnutím súdu a záverom o tom, že predmetné nehnuteľnosti patria do BSM by bolo priamo dotknuté jej vlastnícke právo podľa súčasného zápisu v katastri nehnuteľností. Vzhľadom na to, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre kat. úz. O., obec O., Okres Galanta, so súp. č. 0 postavených na parc. č. 631/5 - altánok, na parc. č. 631/6 - sklad náradia, na parc. č. 631/7 - garáž, na parc. č. 631/8 - sklad náradia, ktoré sú t.č. zapísané na žalovanú 2. ako výlučnú vlastníčku, patrili podľa ust. § 143 OZ, postupujúc podľa ust. § 145 ods. 1 druhej vety OZ do BSM, na platný prevod vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam bol potrebný súhlas žalobkyne ako bezpodielovej spoluvlastníčky. Za bežné možno považovať totiž len také veci, ktoré sú pri hospodárení s určitou vecou bežné a obvyklé, ktoré sa pravidelne opakujú a ktoré sa nevymykajú z rámca obvyklého hospodárenia s vecou. Súdna prax za bežnú vec nepovažuje

právne úkony týkajúce sa nadobudnutia, výmeny a predaja nehnuteľností a iných hodnotných vecí. Preto súd žalobe vo zvyšnej časti o určenie, že žalobkyňa a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností vyhovel. K obrane žalovaných, spočívajúcej v poukaze na R 31/2013, podľa ktorého: „Kto v čase pred dovolaním sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu previedol na tretiu osobu vec nadobudnutú na základe tohto právneho úkonu, disponoval s vecou ako vlastník a jeho dispozícia mala právne účinky prevodu, dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu nemá vplyv na právne postavenie tretích osôb, ktoré dobromyseľne nadobudli vlastníctvo od účastníka relatívne neplatného právneho úkonu v čase, ktorý predchádzal dovolaniu sa relatívnej neplatnosti“, súd prvej inštancie na záver uviedol, že táto právna veta nie je aplikovateľná na predmetný spor, nakoľko ide o skutkovo odlišnú situáciu, o riešenie vlastníckeho práva potenciálneho následného nadobúdateľa vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, t.j. situáciu, kedy by žalovaná 2. ako nadobúdateľka vlastníckeho práva na základe právneho úkonu napadnutého podľa ust. § 40a OZ previedla vlastnícke právo na ďalší subjekt.

5. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP a vzhľadom na pomer úspechu obidvoch strán sporu rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali žalovaní 1. a 2. prostredníctvom svojho právneho zastúpenia v celom rozsahu odvolanie z dôvodov, že žalovaný 1. má za to, že stavby, ktorých sa konanie týka postavil sám pre seba, keďže ich staval ako hobby a žalobkyňa o tom vedela, čo nepriamo vyplynulo aj z jej žaloby o vyporiadanie BSM, kedy do BSM tieto veci nezahrnula. Žalobkyňa sama uviedla, že stavby, nepoňala do návrhu na vyporiadanie BSM z dôvodu, že neboli zapísané na LV a o ich existencii sa dozvedela až v priebehu konania o vyporiadanie BSM. Z toho jednoznačne vyplýva, že žiadna zo strán (keďže žalovaný 1. bol vo viere, že sporné stavby vlastní z dôvodu ich dostavby až po zániku BSM a z dôvodu, že ich zhotovoval ako svoje hobby a žalovaná 2. bola v dobrej viere, že nadobúda od vlastníka) netušila, že by mali existovať veci patriace do BSM, ktoré neboli súčasťou návrhu na vyporiadanie BSM. Následne preto konanie žalovaných pri následnom prevode vlastníctva nemožno hodnotiť ináč, ako konanie v dobrej viere a nie neplatný právny úkon, ani ako prejudiciálnu otázku. Čo sa týka určenia, že stavby patria do BSM, súd sa vyporiadal síce s otázkou, kedy vznikli stavby ako veci v právnom slova zmysle, ale vo vzťahu k výpovediam svedkov, ktorí boli v blízkom vzťahu k žalobkyni - syn a zať - nevyhodnocoval vierohodnosť ich výpovedí vo vzťahu k ich skutočnému pričineniu sa na tvorbe - stavbe vecí a neposudzoval predmetné veci ako výsledok záujmovej činnosti žalovaného 1. Vytvorenie veci pre seba a nie pre BSM, tzv. hobby, ktoré je z BSM vylúčené ako vec slúžiaca osobnej potrebe, súd neskúmal. Údajní stavebníci pritom vôbec nepoznali details stavieb, nevedeli vyšpecifikovať jednotlivé zvláštnosti stavby garáže, napr. ako je presne spravený základ garáže, ako a z čoho je spravená nadstavba garáže a za akým účelom bola nadstavba spravená, tak, ako je v skutočnosti postavená. Museli by to pritom vedieť, keby na tom niečo robili tak, ako to vypovedali, ale v skutočnosti na stavbách nerobili. Celú stavbu dokončil žalovaný 1. sám, za pomoci stavebníkov Q. Q., B. W. a Q. X.. Aj strecha garáže má špeciálnu úpravu, a preto ju vypočítaní svedkovia nevedia vyšpecifikovať, lebo na nej nič nerobili. Nevedia, aké sú tam omietky, nevedia, ako je tam spravená elektroinštalácia, ich výpovede sú založené len na vedomostiach z fotiek a odhadom, ale nie skutočne k veci. Aj samotný základ pivnice vykopal žalovaný 1. sám, nie svedok a bola to vlastne jama o rozmeroch 3 x 1,5 x 1,8 m, ktorá slúžila ako krechtové úložisko zemiakov a zeleniny viac ako desať rokov. Až potom bola jama rozšírená na 3 x 3 m a bola dokončená pivnica aj s nadstavbou. Preto je potrebné vyhodnotiť skutočný podiel pomocníkov na stavbách a zaoberať sa právne možnosťou, že stavby napriek tomu, že už boli v čase rozvodu vecami v právnom slova zmysle, neparili do BSM. Samotné spracovanie veci ako výsledok stavebnej činnosti aj pri pomoci iných osôb, nezakladá podiel osôb na vlastníctve veci. Súd v tomto prípade nevyhodnotil aspekt vytvorenia veci pre seba, pričom ide o skutočnosť podstatnú pre toto konanie. Svedecké výpovede vypočutých svedkov sú akceptovateľné a vierohodné len vo vzťahu k času vzniku vecí, vo vzťahu ku konkrétnym pričineniam sa na týchto veciach boli ich výpovede účelové a pomerne neurčité. Podľa žalovaného 1. vzhľadom na postoj žalobkyne v spore o vyporiadanie BSM, nie je predpoklad iného vyporiadania vecí patriacich do BSM, ako prikázanie nehnuteľností do vlastníctva žalovaného 1. a zaviazanie ho na vyplatenie žalobkyne. Preto sa rozhodnutie v tejto veci nemôže chápať ako prejudikovanie prebiehajúceho sporu, pretože ani v spore o vyporiadanie BSM nemôže nastať svojvôľa súdu a tento pri vyporiadaní nemôže prikázať veci do vlastníctva proti vôli strán. Žalovaný 1. preto má stále za to, že neexistuje naliehavý právny záujem na určení, pretože použitá judikatúra o tom, že zápis do katastra zakladá naliehavý právny záujem, sa v špecifickej situácii tohto sporu, kedy žalobkyňa má záujem len na finančnom vyrovnaní a nie na skutočnom vlastníctve vecí, nedá bez

ďalšieho použiť. Aj keď dostal súd prvej inštancie od odvolacieho súdu pokyn vykonať dokazovanie pre otázky vlastníckeho práva, ďalšie dokazovanie navrhnuté nebolo, preto sa mal súd vysporiadať s vykonaným dokazovaním nielen v kontexte doby vzniku sporných vecí, ale aj v kontexte od počiatku tvrdenej skutočnosti, že dané stavby boli postavené do stavu, že sa stali vecou za trvania manželstva žalobkyne so žalovaným 1., ale boli postavené ako hobby žalovaného s úmyslom ich vlastníť výlučne ním samým. To, že sa žalobkyňa ničím na stavbách nepodieľala, nebolo spochybnené, preto má žalovaný za to, že do BSM má byť započítané len to, čo zo spoločného bolo na predmetné stavby investované. Žalovaní 1. a 2. majú za to, že nesporné veci nebolo potrebné viac dokazovať a žalobkyňa nepreukázala, že žalovaný predmetné stavby nepostavil pre seba. Podľa R 16/1983: „Vlastníctvo novo vytvorenej stavby nadobúda originálnym spôsobom ten, kto stavbu uskutočnil s úmyslom mať ju pre seba. Nie je pritom rozhodujúce, kto bol uvedený ako stavebník v stavebnom alebo kolaudačnom rozhodnutí. Pre posúdenie vzniku podielového spoluvlastníctva k stavbe postavenej spoločnou činnosťou viacerých osôb, je rozhodujúca dohoda uzavretá medzi nimi o založení spoluvlastníckych vzťahov. Táto dohoda musí byť uzavretá pred dokončením stavby; nemusí byť písomná a nie je potrebné, aby sa v nej účastníci vopred dohodli o veľkosti spoluvlastníckych podielov. Žalovaní ďalej poukázali na obdobné rozhodnutia NS ČR sp. zn. 22 Cdo 349/2004 z 21.10.2004 a sp. zn. 2 Cdon 1312/96 zo dňa 29.7.1999, v zmysle ktorých je rozhodujúce, či príslušná osoba spracovala stavebný materiál s úmyslom vytvoriť novú vec spracovaním pre seba; konkurenciu viacerých osôb, ktoré tvrdia, že sa podieľali na spracovaní vecí s úmyslom vlastníť novú vec pre seba, je nutné riešiť predovšetkým posúdením otázky, aký právny pomer existoval medzi týmito osobami a či a v akom smere sa prípadne dohodli na založení vlastníckych či spoluvlastníckych vzťahov k stavbe. Žalovaní majú za to, že uzatvorili medzi sebou platnú zmluvu po tom, čo sa ako vlastník dal zapísať po dokončení vecí do katastra žalovaný 1. Preto rozhodnutie o tom, že vlastníkmi vecí nie je žalovaná 2., ale žalobkyňa so žalovaným 1., nie je v súlade so skutkovým stavom, ani so stavom právnym. Neposúdenie uvedených tvrdení a nevysporiadanie sa s tvrdením žalovaného o tom, že zhotovil stavby sám, ako svoju záľubu, t. j. pre seba má za následok, že sa dá rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné a tým zmätočné. Súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, keď svedecké výpovede osôb blízkych žalobkyňi nepodrobil testu vierohodnosti a pravdivosti a len skonštatoval tvrdenia, ktoré považoval za preukázané. Dospel tým k nesprávnym skutkovým zisteniam a zistený skutkový stav neobstojí, čo viedlo súd k nesprávnemu právnemu posúdeniu vecí. Z druhého hľadiska stále namietaná absencia naliehavého právneho záujmu pre nepoužiteľnosť ustálenej judikatúry z dôvodu špecifickosti prípadu pri použití základných zásad civilného sporu považujú žalovaní za nesplnenie procesnej podmienky. Preto opierajú svoje odvolanie o dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), f), g) a h) CSP a napádajú všetky výroky rozhodnutia. Navrhujú, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobu zamietol a žalovaným 1. a 2. priznal náhradu trov konania.

7. Žalobkyňa odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalovaných 1. a 2. podala písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že odvolanie žalovaných je chaotické, bez potrebnej viazanosti uvádzanej argumentácie k namietaným dôvodom, na ktorých je podané odvolanie založené. Vo vzťahu k určitým odvolacím dôvodom, nie je odvolanie odôvodnené vôbec. Z obsahovej stránky žalovaní namietajú že: 1. predmetom určenia bezpodielového spoluvlastníctva sú veci, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe len jedného z manželov. 2. Vzhľadom na nepoužiteľnosť ustálenej judikatúry z dôvodu špecifickosti prípadu, považujú namietanú absenciu naliehavého právneho záujmu za nesplnenie procesnej podmienky. Pokiaľ teda ide o prvý odvolací dôvod, žalovaní v podanom odvolaní tvrdia, že žalovaný 1. predmetné nehnuteľnosti postavil ako svoje hobby a nie pre BSM, t. j. ide o veci vylúčené z BSM ako veci slúžiace osobnej potrebe, čo súd neskúmal. Ďalej uvádzajú, že žalobkyňa nepreukázala, že žalovaný predmetné stavby nepostavil pre seba. Zároveň namietajú posúdenie vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie. Akceptujú však, že predmetné stavby vznikli ako veci v právnom slova zmysle počas trvania BSM. Žalobkyňa k tomu uviedla, že je síce pravda, že žalovaní uvádzali, že predmetné nehnuteľnosti postavil žalovaný 1. ako svoje hobby, avšak pri tvrdení, že tieto nehnuteľnosti majú slúžiť výlučne len osobnej potrebe žalovaného 1. v dôsledku čoho podľa § 143 OZ nemôžu patriť do spoločného BSM žalobkyne a žalovaného 1., ide o novotu v odvolacom konaní, ktorá podľa § 366 CSP nemôže byť predmetom prieskumu odvolacieho súdu, nakoľko sa nejedná o žiaden z prípadov podľa písmen a) až d) tohto ustanovenia. Zároveň však v zmysle ustálenej judikatúry sa kategória vecí slúžiacich osobnej potrebe jedného z manželov vykladá pomerne úzko, pričom stavby postavené hoc aj činnosťou jedného z manželov za trvania manželstva nemožno považovať za veci slúžiace osobnej potrebe tohto manžela. Samotné žalovaným 1. tvrdené skutočnosti, že uvedené nehnuteľnosti staval ako svoje hobby, prípadne ktoré osoby mu pri stavbe pomáhali, alebo či sa druhý z manželov na stavbe podieľal, nemôžu mať za následok, že by išlo o vec, ktorá je podľa svojej povahy

schopná slúžiť len jednému z manželov, že vec výlučne tejto osobnej potrebe aj slúži, a to výlučne len vo vzťahu k jednému z manželov. Naopak z povahy daných vecí je zrejmé, že sa nejedná o veci osobnej potreby a sú schopné slúžiť ktorémukoľvek z manželov, ako aj im spoločne, ako aj ktorémukoľvek inému vlastníkovi, prípadne užívateľovi nehnuteľnosti. Z ich povahy je teda zrejmé, že sa nejedná a ani sa nemôže jednať o veci osobnej potreby, ako namietajú žalovaní. Pokiaľ ide o druhý základný odvolací dôvod, existencia naliehavého právneho záujmu, nie je podmienkou konania. K existencii naliehavého právneho záujmu sa však už vyjadril odvolací súd v rozsudku č. k. 9Co/116/2017-133 z 28.3.2018, pričom sa vysporiadal aj s argumentmi žalovaných uvádzanými v podanom odvolaní, keď uviedol, že naliehavý právny záujem žalobkyne na určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do BSM žalobkyne a žalovaného 1. je daný a že pre posúdenie naliehavého právneho záujmu v tejto veci nie je podstatné, akým spôsobom sa navrhuje vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva. Žalobkyňa má za to, že odvolacie dôvody žalovaných sú účelové s cieľom predĺžovať konanie o vyporiadanie BSM žalobkyne a žalovaného 1. Žalobkyňa od roku 2011, kedy zaniklo jej BSM so žalovaným 1., je vylúčená z užívania nehnuteľností patriacich do vyporiadavaného BSM a do dnešného dňa, t. j. po dobu už 8 rokov, z neho nemá adekvátnu majetkovú hodnotu, stará sa o telesne postihnutého syna, s ktorým musela začať od nuly a verí, že dospeje k meritórnemu rozhodnutiu, ako aj ku skutočnému plneniu jej zákonného podielu zo spoločného majetku. Predĺžovanie konania nie je argumentom, aby pristúpila v rámci vyporiadania BSM na návrhy žalovaného 1. a akceptovala menej, ako jej zo zákona náleží. Žalobkyňa teda žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobkyňi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

8. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom pripustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobkyne v časti o určenie, že žalobkyňa a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. O., obec O., okres Galanta, ako stavba súp. č. 0 - altánok, postavený na parcele č. 631/5; stavba súp. č. 0 - sklad náradia, postavený na parcele č. 631/6; stavba súp. č. 0 - garáž, postavená na parc. č. 631/7, stavba súp. č. 0 - sklad náradia, postavená na parcele č. 631/8, vyhovel, keď dospel k záveru, že na požadovanom určení má žalobkyňa naliehavý právny záujem a vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že predmetné nehnuteľnosti vznikli ako veci za trvania BSM žalobkyne a žalovaného 1., preto bol na ich prevod na tretiu osobu (žalovanú 2.) potrebný súhlas aj žalobkyne, ktorá takýto súhlas nedala, preto je kúpna zmluva uzavretá medzi žalovanými 1. a 2. relatívne neplatným právnym úkonom, ktorej neplatnosti sa žalobkyňa dovolala predmetnou žalobou, následkom čoho je skutočnosť, že naďalej sú bezpodielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností žalobkyňa a žalovaný 1.

11. Žalobkyňa sa pôvodne žalobou domáhala dvoch nárokov, a to určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými 1. a 2. a ďalej určenia, že žalobkyňa a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností. Súd prvej inštancie prvým rozsudkom vydaným v predmetnej veci č. k. 30C/478/2014-93 zo dňa 28.6.2016 zamietol žalobu žalobkyne v celom rozsahu. Na odvolanie žalobkyne odvolací súd prvým rozsudkom č. k. 9Co/116/2017-133 zo

dňa 28.3.2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými 1. a 2. potvrdil a vo zvyšnej zamietajúcej časti o určenie, že žalobkyňa a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností vrátane rozhodnutia o trovách konania, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Predmetná vec je teda právoplatne skončená v časti o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Predmetom konania zostal nárok žalobkyne na určenie, že ona a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností.

12. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu č. k. 9Co/116/2017-133, v danom prípade má žalobkyňa naliehavý právny záujem na určení, že ona a žalovaný 1. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností, nakoľko ak je ako vlastníčka sporných nehnuteľností v katastri evidovaná žalovaná 2., ktorá nie je stranou konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, nemožno určenie vlastníckeho práva k daným nehnuteľnostiam vyriešiť ako predbežnú otázku v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, pretože takéto rozhodnutie by nebolo pre žalovanú 2. právne záväzné a nemohlo by byť podkladom pre zápis vlastníckeho práva žalobkyne a žalovaného 1. do katastra nehnuteľností. Zároveň by tak sporné nehnuteľnosti nebolo možné zaradiť do rozsahu vyporiadavaného BSM medzi žalobkyňou a žalovaným 1. Žalobkyňa podanou žalobou sleduje dosiahnutie zhody zápisu vo verejnom registri so skutočným stavom, keď pre posúdenie naliehavého právneho záujmu v tejto veci nie je podstatné, akým spôsobom sa navrhuje vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva v konaní vedenom pod sp. zn. 25C/36/2012, nakoľko v konaní o vyporiadanie BSM súd nie je viazaný návrhmi strán (§ 153 ods. 2 OSP, akt. § 216 ods. 2 CSP) a navyše v tomto konaní súd ani nemôže prejedikovať, akým spôsobom bude BSM žalobkyne a žalovaného 1. vyporiadané. Preto je celkom nedôvodná odvolacia argumentácia žalovaných, že žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko v konaní o vyporiadanie BSM sa nedomáha prikázania vlastníctva sebe, ale žalovaný 1. predpokladá, že všetky nehnuteľnosti budú prikázané do jeho vlastníctva s povinnosťou výplaty žalobkyne, preto podľa neho ak má žalobkyňa záujem len na finančnom vyrovnaní a nie na skutočnom vlastníctve, nemožno judikatúru o naliehavom právnom záujme v danej veci použiť. Takáto argumentácia je celkom nesprávna, pretože ak nebude právne ustálené, či predmetné nehnuteľnosti sú vlastníctvom žalovanej 2. alebo naďalej patria do zaniknutého BSM žalobkyne a žalovaného 1., nemožno ich v spore o vyporiadanie BSM vo vzťahu k žalovanej 2., aktuálne evidovanej v katastri nehnuteľností ako ich vlastníčky, vôbec medzi žalobkyňou a žalovaným 1. vyporiadavať, ani prikázať do vlastníctva žalovaného 1. s povinnosťou výplaty žalobkyne. Práve preto je dôvodným toto konanie, v ktorom sa má vo vzťahu k 3. osobe - žalovanej 2., ktorá nie je stranou v spore o vyporiadanie BSM, právne záväzným spôsobom rozhodnúť, kto je vlastníkom sporných nehnuteľností, aby následne bolo zrejmé, či predmetné nehnuteľnosti patria alebo nepatria do rozsahu BSM vyporiadavaného v konaní sp. zn. 25C/36/2012. Okolnosť, do vlastníctva ktorého z bývalých manželov budú nehnuteľnosti napokon prikázané, je pre tento spor irelevantná, nakoľko v tomto konaní nemožno riešiť otázku, ako bude BSM žalobkyne a žalovaného 1. vyporiadané. Záver súdu prvej inštancie o existencii naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určení, že predmetné nehnuteľnosti patria do BSM je teda správny. Odvolací súd v tomto odkazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie č. k. 9Co/116/2017-133 zo dňa 28.3.2018 v ods. 18 až 26., pričom na svojich právnych záveroch vyjadrených v tomto rozhodnutí nemá dôvod nič meniť.

13. Žalovaní ďalej s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie nesúhlasili namietajúc najmä tú skutočnosť, že sporné nehnuteľnosti postavil žalovaný 1. sám pre seba, ako svoje hobby, preto sú tieto veci vylúčené z BSM, nakoľko ide o veci slúžiace výlučne jeho osobnej potrebe. Dôvodil, že pričinenie sa iných osôb na stavbe týchto vecí bolo celkom nepodstatné. Žalovaní 1. a 2. pritom v podanom odvolaní nenamietali proti záverom súdu prvej inštancie, že všetky sporné nehnuteľnosti vznikli ako veci v právnom zmysle slova za trvania BSM žalobkyne a žalovaného 1., avšak žalovaný 1. bol v omyle v tom, že tieto veci vznikli až ich úplným dokončením a po zápise do katastra nehnuteľností. V danom prípade teda medzi stranami nie je sporná skutočnosť, že predmetné stavby vznikli ešte za trvania manželstva žalobkyne a žalovaného 1., spor je o tom, či tieto veci ne/patria do BSM, nakoľko žalovaný 1. ich staval s úmyslom vlastníť ich iba ním samým, postavil ich len pre seba a má teda ísť o veci slúžiace výlučne jeho osobnej potrebe.

14. V prvom rade je potrebné súhlasiť s vyjadreným žalobkyne, že skutkové tvrdenie, že žalovaný 1. staval predmetné nehnuteľnosti s úmyslom vlastníť ich len ním samým a preto ide o veci slúžiace jeho osobnej potrebe nepatriace do BSM, je novou skutočnosťou v odvolacom konaní, ktorú žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie vôbec neuvádzal. Pred súdom prvej inštancie tvrdil iba to, že mal za

to, že tieto veci vznikli až po zániku BSM žalobkyne a žalovaného 1., keď ich dal zapísať do katastra, bol teda v omyle, že iba on je ich vlastníkom. Pred súdom prvej inštancie však žalobca netvrdil nič o tom, že malo ísť o veci slúžiace výlučne jeho osobnej potrebe.

15. V zmysle ust. § 366 CSP, možno prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd má za to, že v danom prípade nie je splnená ani jedna z uvedených podmienok ust. § 366 CSP, ktorá by žalovaných oprávňovala predniesť až v odvolacom konaní skutkové tvrdenie, že predmetné stavby predstavovali veci osobnej potreby žalovaného 1. Takéto tvrdenie sa netýka procesných podmienok, vylúčenia sudcu ani väd konania a podľa obsahu tohto tvrdenia žalovanému 1. nič nebránilo tieto skutočnosti tvrdiť už pred súdom prvej inštancie. Obrana žalovaných prednesená až v odvolacom konaní spočívajúca v tom, že predmetné stavby predstavujú veci osobnej potreby žalovaného 1., je teda neprípustná.

16. Napriek tomu však odvolací súd považuje za potrebné vyporiadať sa právne aj s touto odvolacou argumentáciou žalovaných 1. a 2., nakoľko aj v prípade, že by ju pripustil, je celkom nedôvodná.

17. Podstatným totiž v danom prípade je, aby žalovaní 1. a 2. správne pochopili, čo tvorí podľa zákona predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov a čo podľa zákona do tohto bezpodielového spoluvlastníctva patrí.

18. Predmet BSM je vymedzený v ust. § 143 OZ, pričom do BSM patrí všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

19. V zmysle § 143 OZ je teda predmet BSM definovaný nasledovnými znakmi: a) tvorí ho všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva fyzickej osoby, b) majetok bol nadobudnutý niektorým z manželov za trvania manželstva, c) nevzťahuje sa na veci získané dedičstvom, darom, slúžiace podľa svojej povahy osobnej potrebe jedného z manželov, slúžiace podľa svojej povahy výkonu povolania jedného z manželov, vydané v rámci predpisov o reštitúcii iba jednému z manželov, ktorý mal vec vo vlastníctve ešte pred uzavretím manželstva, alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

20. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že do predmetu BSM patria nehnuteľnosti, ktoré vlastnou stavebnou činnosťou zhotovil hoci len jeden z manželov za trvania manželstva. Nehnuteľnosti môžu byť zásadne predmetom vlastníctva fyzickej osoby a v prípade, že ich zhotovil za trvania manželstva jeden z manželov, stali sa ich vlastními titulom BSM zo zákona obaja manželia. Nie je pritom vôbec rozhodujúce subjektívne presvedčenie žalovaného 1., že predmetné nehnuteľnosti stavia ako svoje hobby s úmyslom vlastniť ich iba ním samým. Pokiaľ jeden z manželov za trvania manželstva vytvorí vec-zhotoví stavbu vlastnou prácou, táto zo zákona patrí do BSM, bez ohľadu na vôľu stavebníka, vlastniť vec len sám. To všetko samozrejme za predpokladu, že túto vec nezhotovil zo svojich vlastných výlučných prostriedkov, nepatriacich do BSM, pretože v tom prípade by išlo iba o transformáciu majetkových hodnôt patriacich do výlučného vlastníctva jedného z manželov. V tomto spore však žalovaný 1. netvrdil nič v tom smere, že predmetné stavby zhotovil zo svojich výlučných prostriedkov nepatriacich do BSM. Ani nepreukazoval vlastníctvo takýchto výlučných prostriedkov a ich použitie na zhotovenie predmetných vecí. Preto je nevyhnutné uzavrieť, že na zhotovenie predmetných stavieb boli za trvania manželstva použité prostriedky patriace do BSM žalobkyne a žalovaného 1., preto aj predmetné stavby bez ďalšieho nepochybne patrili do BSM žalobkyne a žalovaného 1. To, že sa žalobkyňa na stavbách vlastnou prácou prípadne nepodieľala, je celkom irelevantné, podstatné je, že na ne boli vynaložené prostriedky z BSM, vytvoril ich vlastnou prácou žalovaný 1. za trvania manželstva, preto k nim za trvania manželstva nadobudli bezpodielové spoluvlastníctvo obaja manželia zo zákona. Námieta žalovaných v odvolaní, že do BSM má byť prípadne započítané len to, čo zo spoločného bolo na predmetné stavby investované neobstojí, nakoľko žalovaný netvrdil a nepreukazoval, že na stavbu daných nehnuteľností použil svoje

výlučné prostriedky, preto sa má za to, že použité boli prostriedky z BSM, teda veci patria do BSM. Žalovaný 1. sa tak maximálne v konaní o vyporiadanie BSM môže domáhať toho, aby mu bolo v rámci vyporiadania BSM uhradené to, čo na spoločný majetok vynaložil zo svojich výlučných prostriedkov (§ 150 OZ), ak tomu tak vôbec bolo a žalovaný 1. vie tieto skutočnosti nepochybne preukázať. Ak by aj boli na nadobudnutie nehnuteľností použité z časti prostriedky z oddeleného majetku jedného z manželov a z časti prostriedky patriace do ich spoločného majetku, do BSM v tom prípade patrí celá nehnuteľnosť, nie len jej ideálna časť zodpovedajúca hodnote použitých spoločných peňazí.

21. Platí teda, že ak ide o postavenie novej stavby, ktorej stavebníkmi boli obidvaja manželia (bez ohľadu na to, že vlastnou prácou sa o stavbu veci pričínili len jeden z manželov) a stavba bola za trvania manželstva dokončená hoci aj len z časti zo spoločných prostriedkov, stavba patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov bez ohľadu na účasť iných osôb pri výstavbe. Preto sú tiež irelevantné skutkové tvrdenia žalovaných v podanom odvolaní spočívajúce v tom, že vypočutí svedkovia - syn a zať žalobkyne, sa o predmetné stavby vôbec nepričinili, že nepoznajú detaily predmetných stavieb. Žalovaný sa mylne domnieva, že v predmetnej veci je potrebné vyhodnotiť skutočný podiel pomocníkov na stavbách. Predmetom sporu totiž nie je určenie podielu vlastníckeho práva tretích osôb na veci z dôvodu spoločnej výstavby predmetných stavieb. Skutočnosť, že stavby staval žalovaný 1. nikto nespоруje. Avšak vlastnou stavebnou činnosťou žalovaného 1. vzniklo bezpodielové spoluvlastníctvo bývalých manželov žalobkyne a žalovaného 1. k týmto stavbám. Znakom existencie manželstva je totiž to, že za jeho trvania nadobúdajú manželia veci do spoločného vlastníctva tzv. bezpodielového spoluvlastníctva. Stačí že vec nadobudne jeden z manželov a táto automaticky patrí do BSM, bez ohľadu na vôľu manžela vlastniť ju výlučne. Nie je preto vôbec rozhodujúce ktorý z pomocníkov sa na jednotlivých stavbách v akom rozsahu podieľal, pretože predmetom konania nie je určenie spoluvlastníckeho podielu pomocníkov na stavaných nehnuteľnostiach. Niet totiž sporu o tom, že stavby vytvoril svojou vlastnou činnosťou žalovaný 1. za trvania manželstva. Do BSM však patria aj veci, ktoré za trvania manželstva nadobudol výlučne vlastným pričinením len jeden z manželov.

22. Na to, aby bolo možné vec vylúčiť z BSM, musí spĺňať jednu zo zákonom stanovených výnimiek (§ 143 OZ). Žalovaný 1. tvrdil, že predmetné stavby - altánok, sklad náradia, garáž a ďalší sklad náradia, sú vecami slúžiacimi jeho osobnej potrebe. Na splnenie tejto podmienky vylúčenia stavieb z BSM, by však museli byť v zmysle zákona súčasne naplnené nasledovné predpoklady: a) vec je podľa svojej povahy schopná slúžiť osobnej potrebe, b) vec na tento účel (osobnej potrebe) skutočne slúži a c) vec slúži výlučne iba jednému z manželov. Súdna prax pritom kategóriu vecí slúžiacich osobnej potrebe vykladá pomerne úzko, radí k nim obvykle šatstvo, kozmetické prípravky, zdravotnícke pomôcky a iné predmety obvyklé a primerané osobnej potrebe.

23. Povahou veci sa rozumie jej účelové určenie. Podstatné je, na aký účel vec v súlade s vôľou oboch manželov skutočne slúži, vec pritom musí skutočne slúžiť osobnej potrebe len jedného z manželov. Ide teda o vec, ktorá výlučne slúži iba jednému z manželov a súčasne neslúži aj druhému manželovi, a to ani jeho osobnej potrebe. Ak však takáto vec súčasne slúži aj druhému manželovi, nie je vylúčená z rozsahu BSM (Najvyšší súd SR, sp. zn. 1 Obo 71/2010).

24. Z vyššie uvedeného má odvolací súd za to, že stavby ako altánok, sklady náradia a garáž nepredstavujú podľa svojej povahy veci slúžiace výlučne osobnej potrebe iba jedného z manželov. Tieto drobné stavby totiž vo svojej podstate slúžia vlastníkom hlavnej stavby - tu rodinného domu a pozemku, pre lepšie využívanie ich hlavnej nehnuteľnosti. Žalobkyňa navyše fotografiami preukazovala svoje tvrdenie, že tieto nehnuteľnosti aj užívala spolu so synom. Žalovaný však nijako nepreukázal, že altánok, garáž, či oba sklady náradia užíval výlučne on sám a ako mali tieto stavby slúžiť len jeho osobnej určitej potrebe, pre ktorú by bola žalobkyňa z užívania dôvodne celkom vylúčená. Odvolací súd tak dospel k záveru, že predmetné stavby, boli určené na to, aby slúžili vlastníkom hlavnej stavby - žalobkyni a žalovanému 1., že ich potrebám aj v skutočnosti slúžili, nakoľko opak a slúženie týchto vecí výlučným potrebám žalovaného 1., žalovaní nijako nepreukázali a najmä ani riadne netvrdili opisom podstatných skutkových okolností, iba svojim všeobecným tvrdením. Žalovaní tiež netvrdili a ani nepreukazovali, že by existovala dohoda bývalých manželov o tom, že tieto veci nebudú patriť do ich BSM. Vzhľadom na uvedené preto nie je možné dospieť k inému záveru, len k tomu, že nebola preukázaná existencia výnimky podľa § 143 OZ, teda, že predmetné stavby predstavujú veci slúžiace osobnej potrebe len žalovaného 1., nakoľko v prvom rade nejde o veci, ktoré možno primerane považovať za veci schopné slúžiť osobnej potrebe iba jedného z manželov a tiež že by predmetné stavby výlučne iba osobnej

potrebe žalovaného 1. skutočne slúžili. Skutočnosť, že žalobkyňa pôvodne predmetné stavby nezaradila do žaloby o vyporiadanie BSM, nedokazuje, že do BSM nepatria, nakoľko v čase podania žaloby neboli zapísané na LV, nemohli byť teda ani osobitne predmetom vyporiadania.

25. Pokiaľ teda predmetné stavby patrili do BSM žalobkyne a žalovaného 1., na ich prevod na tretiu osobu potreboval žalovaný 1. v zmysle ust. § 145 ods. 1 súhlas žalobkyne. Pokiaľ tento súhlas nemal, je kúpna zmluva uzavretá medzi žalovanými 1. a 2. relatívne neplatným právnym úkonom podľa § 40a OZ, ktorej neplatnosti sa žalobkyňa dovolala práve predmetnou žalobou. Obrana žalovaných, že žalovaná 2. veci kupovala od žalovaného 1. v dobrej viere ako od vlastníka pritom neobstojí, pretože išlo o prevod medzi blízkymi príbuznými, teda žalovaná 2. mohla mať podrobnú vedomosť o pomeroch medzi žalobkyňou a žalovaným 1. (rozvod, konanie o vyporiadanie BSM), keď navyše bolo evidentné, že ide o stavby slúžiace vlastníkom hlavnej nehnuteľnosti, pričom žalovaná 2. ani netvrdila, načo by jej predmetné nehnuteľnosti mali vôbec slúžiť.

26. Na záver odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že poukaz na judikáty R 16/1983, či citované rozhodnutia Nejvyššího soudu ČR v podanom odvolaní neobstojí, nakoľko tieto sú na predmetnú vec nepoužiteľné. Uvedené rozhodnutia sa týkajú posúdenia vzniku podielového spoluvlastníctva k stavbe postavenej spoločnou stavebnou činnosťou viacerých osôb. V predmetnej veci však nikto nespochybňoval, že stavebníkom bol len žalovaný 1. Avšak jeho stavebnou činnosťou vznikuté veci pripadli zo zákona do BSM. Nešlo tu o učenie spoluvlastníctva žalobkyne, žalovaného 1. a ďalších osôb pomáhajúcich so stavbou daných nehnuteľností. Vytvorením daných vecí totiž vzniklo zo zákona bezpodielové spoluvlastníctvo manželov k nim.

27. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, odvolaním žiadnej zo strán osobitne nenapadnutého, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. O náhrade trov tohto odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 ods. 1 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalobkyne priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešným žalovaným 1. a 2. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).